

Beni Terk Etme

– AliKemal · 14 Kasım 2015

Safınaz ablanın evine yerleştikten sonra büyük bir huzura da kavuşmuştum. Sanki kırk yıldır bu evde yaşıyormuşçasına girip çıkmaya başlamıştım eve.

Birkaç ay sonra, işlerimin düzeldiği bir döneme girdim. Ayrı bir ev tutup çıkmak istediğimi söyledim. İnsan eti ağırdır, derler; sanıyordum ki, onun evinde kalmayı sürdürürsem huzurunu bozmuş olurum. Ne var ki, onun huzurunu bozan bu kararım oldu. Küçük bir kız gibi ağlayıp yalvarmaya başladı.

"Bu yaşıma gelene kadar bir ailem olmadı benim. Ne anam babam, ne kardeşim, ne çocuğum, ne de bir akrabam... Hayatımda ilk defa onların yerine koyduğum birini soktum hayatıma. Seni... Beni terk etme! Yalvarırım sana..."

Göz yaşları dolu dolu akıyordu ve elinin tersiyle şöyle bir sildikçe yanaklarına sivaşıyorlardı. Böylesine içten bir talebi geri çeviremezdim.

"Sana yük oluyorum diye kaygılanıyordum, yoksa ben de isterim seninle yaşamayı; çünkü sen de benim hayatımdaki en değerli insansın."

O gün onun evinde yaşamayı sürdüreceğime ve bir daha ayrılmaktan söz etmeyeceğime söz vererek konuyu kapattık.

Safınaz abla gece yarısına kadar imal ettiği şam tatlılarıyla ertesi gün yollara koyuluyor, çoğu kez de hepsini satarak boş bir tepsiyle geri geliyordu. Onun eve döndüğü saatten birkaç saat sonra da ben işime gidiyordum ve sabaha karşı dönüyordum. Sadece o eve döndükten sonra, ben işe gidinceye kadar geçen bu bir iki saatlik sürede bir arada olabiliyorduk. Bilebildiğim, ya da öğrenebildiğim en lezzetli yemekleri yapıyordum onun için; tabii ki, keçi etinden yahni, etli kuru fasulye, pilav, çoban salata ve hatta karnıyarık... Birkaç kere balkonda mangal yakıp ızgara et hazırlamayı denediysem de, Madam"ın evlerini satın alıp yerleşen yeni komşularımız rahatsızlıklarını dile getirdikleri için mangal denemelerine son vermiştim ve onun yerine mutfakta kullanılabilen elektrikli ızgarayı ikame etmiştim. Hazırladığım yemek masasında karşılıklı oturuyor, yemekle beraber birer double de buzlu rakıyı içip sohbet ederek o iki saatimizi dolu dolu geçiriyorduk.

Sabaha karşı dönüp de uyumaya yattıktan sonra, bazen uyku arasında uyanıp tuvalete filan kalkarsam, onu şam tatlısı hazırlarken bulduğum olurdu. Bir ara "Şu işi öğreneyim de, olmazsa bir tezgah kurup ben de satarım," diyerek şam tatlısı imalatını öğrenmek istediğimi söyledim.

Kabul etmedi. "Öğrenmek istiyorsan öğren de, satıcılığını yapmak için değil, yemek için yaparsın.

Yapılacak iş değil bu..."

"Sen yapıyorsun işte..."

"Bana bakma sen. Başka bir bok beceremediğimden yapıyorum işte... Sen maçanı biraz sık da şu lise diplomanı al. Bakarsın bir şey için lazım olur."

"Olmaz... Neye olacak? Üniversite diplomaları bir boka yaramıyor da..."

"Yarar, yarar. Mesela liseyi bitirmeden askere gidersen er olarak yaparsın askerliği, ama liseyi bitirip gidersen çavuş olarak..."

"Hadi ya... Sen nerden biliyon bunu."

"Ben bilirim. Benim bilmediğim bitek beş vakit namazdır. Gerçi onu da biliyorum da, kılmıyorum."

Aynı ev içinde geçirdiğimiz süreç ikimiz arasında tanımlayamadığım bir yakınlaşma yarattı. Onu tanıdım tanıyalı bir cinselliği olabileceğini hiç düşünmemiştim. Ayağında sürekli bir kot pantolon, sırtında bir ceket ve tavırlarıyla, konuşma diksiyonu ile bana bir erkeği anımsatıyordu. Yüz hatlarına yakından alıcı gözüyle bakınca, pek çok kadından daha kadınımsı olduklarını fark ettim. O, bunun anlaşılması için bakımsız, çirkin bir kadın maskesiyle dolaşıyordu. Evin içinde, sırtında kısa kollu bir erkek fanilas, altında da bir erkek pijamasıyla dolaşıyordu. Oysa suratındaki çirkin maskeyi atsa, sırtına da kadınımsı bir kılık geçirse basbayağı bir kadın olacaktı. Sıska vücudunda fıkır fıkır bir enerji hakimdi. Yerinde oturmazdı katiyen, illa bir şeylerle meşgul olacak. Şam tatlısı malzemelerini ortaya yayıp da onlardan tatlıyı imal edişi ve aynı malzemelerden artanları toparlayıp mutfağa taşıması en pratik olduğu meşgalesiydi. İki laf edinceye kadar bir bakmışsın işini bitirmiş... On beş günde bir eve temizlikçi kadın olarak bir uçtan öbür uca her yanı silip süpürttürüyor, kirlilerini yıkattırıyor, ütöletiyordu. Kendisi bu tür işlere katiyen elini sürmüyordu. Bunun tam tersine de mutfağında her işi kendi zevkince kendisi yapıyordu.

"Kulakları çınlasın, Madamın bir elinde pamuk, bir elinde ayna, umurunda değildi dünya! Ne zaman görsem, sürekli gül suyuyla yüzünü siliyordu. Süsüne bir düşküdü ki, aynı yerleri defalarca sil babam sil, sıkılmıyordu da. Sonra da fondoternle, pudrayla, allıkla, kaş kalemiyle, rimeliyle, rujuyla, adeta badana yapar gibi bir güzel boyanıyordu. Makyajsız yetmiş bir yaşındaki kadın hemen elli yaşına dönüveriyordu. Birde sana bak, erkek misin, kadın mısın, belli değil! Kırk yaşındaki kadınlar genç kız gibiler, sen de emekli memur gibi..."

Güldürdüm. "İlahi çocuk! Emekli olamadım daha, dur hele... Hem sen o kadar makyaj malzemesinin ismini nasıl saydın öyle? Abov... Ben bile sayamam hepsini."

Bir çocuk sesiyle, bir madamın sesiyle konuşarak hemen bir diyalog taklidine başladım:

"Mu nedir madam?"

Gül suyudur evladım...

Mu nedir?

Fondoterndir evladım...

Peki mu ne?

Pudradır...

Pudra şekeri mi, yani? Yenir mi?

Yok evladım, bu o değildir... Bu süslenmek için olanıdır...

Annem bebekliğinde kardeşimin kığına da sürmekte idi bundan. Kardeşimin kığını süslemek için midir?

Yok evladım. O, kardeşinizin kığında oluşan pişikleri tedavi içindir...

Sizin yüzünüzde de pişik mi oluşuyor?

Pişik kığıta oluşuyo, evladım...

Peki mu kurşun kalem mi madam? Kurşun kaleme benziyor da...

Kadıncağızın sabrı taşıyor bazen,

O, babanızın hörekesidir evladım..."

Yine güldürdüm. Bir de içten gülüşü vardı ki, hiçbir riya bulamazdınız içtenliğinde.

"Allah canını almasın emi! Madamın kulaklarını da çınlattık."

"Gülmek sana çok yakışıyor. Hele bir de kadınımsı kılıklar giyinsen, madam gibi sen de makyaj yapsan, o gülücüklerle öyle bir güzelleşirsin ki..."

Bu defa da onun sabrını zorladım galiba; bana düstursuz bir küfür sallayıp, "kırk yıllık Safnaz"ı şebeğe mi çevireceksin eşşoğlu!" diyerek azarladı.

Bozuldum biraz, "iyi be, sen hep böyle çirkin kal! Kokana, nolcak!" diye tepki gösterdim.

Aynalara küskündü. Bir keresinde kadınımsı mimiklerle aynaya bakarken görmüştüm onu; gördüğümü fark edince hemen tavır değiştirip, sanki traş olan bir erkeğe bürünmüştü.

Hiçbir cinsel uyarısı olmayan fiziksel temaslarımız da oluyordu. Televizyonun karşısında bazen o benim kucağıma, bazen de ben onun kucağına koyuyorduk başımızı, öyle seyrediyorduk. Televizyonu açık unutup, kim bilir kaç kez bu şekilde uyuya kalmıştık. Bir sevinçte, ya da kederde birbirimize kolayca sarılıveriyorduk ve hatta birbirimizi öpücüklerle bile boğabiliyorduk. Özellikle benim en sevdiğim şeydi onun yanaklarını, boynunu öpe öpe duygularımı paylaşmak.

Ta ki, hastalanıncaya kadar...

Bir gece orkestrayla sahnedeiken bayılmış, hastaneye kaldırılmıştım. Teşhis, sulu zatürcempti. Eskişehir Devlet Hastanesinde Dahiliye Hekimi Necdet Özsel, hastanesinin bu hastalığın tedavisinde yetersiz olduğunu, tedavinin İstanbul Siyami Ersek Hastanesinde yapılmasının iyi olacağını söylediğinde Safnaz abla tanıdığı bir muhtardan aldığı fakir ilmihali ile İstanbul"daki Siyami Ersek hastanesine götürüp yatırmıştı beni. Kadıncağız hastanede yattığım sürece İstanbul"u mekan tutmuştu. Kovulana dek yanı başımda duruyor, bana bir bebekmişim gibi bakıyordu.

O zamanlar bu hastalık göğüs boşluğuna dirhemlerle girilerek ve göğüs boşluğundaki cerahat aspiratörlerle dışarı alınarak tedavi edilmekte ve çoğunlukla ölümcül sonuçlar oluşmaktaydı. Aynı hastalıktan aynı koşušta yatarak tedavi gördüğümüz bir hastanın öldüğünü görmüştüm. Buna rağmen öleceğimi aklımın ucundan bile geçirmiyordum.

İstanbul Siyami Ersek Göğüs Hastalıkları Hastanesindeki altı kişilik koşuştan cesedi çıkmayan bir tek bendim. Ne tuhaftır ki, çevremdeki diğer hastalar birer birer ölüp giderken bir an olsun öleceğimi düşünmemiştim. Hastaneden elimi kolumu sallayarak çıkıp gideceğime emindim. Bu öylesine güçlü bir düşünceydi ki, gerçekleşmemesi imkansızdı; çünkü Tanrı ile aramdaki inanç birlikteliğimizdi benim düşüncelerim. Ben hiçbir problemi kendi egomla halletmeye kalkışmazdım. Egomun çok dışında bulunan bilinçaltıma havale ederdim her şeyi. Tanrı bilinçaltıma çözümleri tarif eder, bilinçaltım da, bilincime gereken bilgiyi verirdi.

Hastane düzenine ayak uydurabilen birisi değildim. Hastalığın etkileri azaldığında sigara ve uyuşturucu hap (ağrılarım için birisinden afyon sakızı satın alıyordum) gibi şeyler kullanmaya başlamıştım. Safnaz ablayı yanımdan yolladıklarından hemen sonra tuvaletlere sigara içmeye koşturuyordum ve sigara içerken sık sık suçüstü yakalanıyordum.

Hastaneden kendi isteğimle taburcu olduğumu belgeleyen kovuluşum anında, 1,85 m. Boyuma karşın 48 kg. idim. Hastanedeki baskülün yanlış tarttığına inanmak isteyerek, hastaneden çıkar çıkmaz bir sokak tartıcısı bularak tartılmış ve vücut ağırlığımı teyit ettirmiştim.

Annemle babam hastalığım süresince ziyaretime gelmediler. Çıktıktan sonra da hiç ilgilenmediler. Ersin'in hasta olduğu dönemlerde ona gösterilen merhameti bana da göstermelerini o kadar çok isterdim ki! Safnaz abla, "annen, o bizim için öldü. O gözle bakıyoruz ona, dedi," diyerek annemin düşüncelerini bana aktardığında, annem de, babam da, her ikisi de, hemen oracıkta ölüvermişti benim için.

Nekahet dönemimde bana sahip çıkan tek insan Safnaz abla olmuştu. Eskişehir'e döndüğümde kendi yatağını benim için hazırlamıştı.

"Sen?"

"Şimdilik, salondaki çek-yatta yatarım."

"Yat sen kendi yatağında ya..."

Karar verilmişti, itirazın bir anlamı yoktu. Mecburen yattım.

"Yatağымda yatırdığım ikinci erkeksin."

"İlki kimdi?"

"Kütahya"daki kocam olan ayıyı biliyorsun ya!"

Hatırladım. "O zamandan beri hiçbir erkekle..."

"Hiçbir erkekle beraber olmadım," diyerek sözümü o tamamladı.

"Benimle de birlikte olmayacaksın ki! Sadece yatağını veriyorsun bana..."

Tiz bir kahkahayla karşıladı beni. "Yok, kendimi de mi verecektim?"

Utandım. "Aman be abla... Öyle bir şey kastetmedim vallahi!"

"Biliyorum salak! Şaka yaptım."

Safnaz abla ile aynı yatakta yatışlarımızı hatırladım. Nasıl da sıcacık sarmalardı beni. Keşke gene aynıyı yapsa! "Çocukken seninle yatardık. Beni bacaklarının arasında ve kollarında kuşlar gibi sarmalardın ve öpe koklaya uyumamı sağlardın. Hayatımın en büyük mutluluğuydu onlar..."

"Şimdi de yatardım ama, eşek gibisin artık, çocuk değilsin ki..."

"Öyle mi?"

"Çabucak iyileşeceksen, yatarım ama...İstersen? "

Gözlerinden gene bir muziplik peşinde olduğu anlaşılıyordu. Gözlerinde ki güzelliği fark ederek, onun çok güzel bir kadın olduğunu düşündüm. Gözlerimi karartarak, "isterim!" diye haykırdım.

"Fakat uslu duracağına söz vermelisin!"

"Yaramazlık yapacak takatim mi var be abla?"

Güldü. "Öyle, ama bu erkek millete güvenemiyorum işte. Ölüleri de dirileri de kuduruk" Kalktı. "Gidip banyomu yapayım da geleyim. Sonra yatarız."

"Biraz iyileşince, bir banyo da ben yapmalıyım."

"Hele bir iyileş de," diyerek banyoya gitti.

Yanıma döndüğünde, yemin ediyorum ki, tanıyamadım. Omuzlarından dökülen lüleli saçlar, maviş gözlerini irileştirmiş bir göz makyajı, ruj ve en önemlisi sırtında ona çok yakışmış mavi, çiçekli, bir elbise. İlk anda onun olmayabileceğini bile düşündüm.

"Safnaz abla, gerçekten bu sen misin?" diyebildim.

O hemen horozlandı gene. "Dalga geçme adamlam!"

"Ne olmuşsun sen be abla... Harika!"

"Beğendin mi?"

"Çok!"

"Senin için..." Sözünü toparlamaya çalıştı. "Yani, sen söyledin diye, hani madam gibi makyaj yapsan, falan diye..."

"İşte bu! Dünyanın en güzel kadını çıkmış ortaya!"

"Yalancı şey..."

"Valla billa doğru söylüyorum. Sen dünyanın en güzel kadınısın."

Birden efkar kapladı yüzünü, "deme bana öyle," diye çıkıştı.

"Neden ama? Doğru söylüyorum ki!"

"Kütahya"daki ayı a öyle derdi. Onu hatırlatıyor..."

Verecek bir cevabım olmadı. Sustum.

Yatağa çıkıp yanına ilişti.

"Kay öteye!"

Biraz çekilerek yatağın yarısını boşalttı. Yanı başına uzanarak yorganı üstümüze çekti. Bacaklarını ve kollarını bedenime dolayarak yanağıma bir öpücük kondurdu.

"Ölmeden çıktın, geldin ya, beni dünyanın en mutlu insanı yaptın, biliyor musun?"

"Bana o zor günlerimde sahip çıktın, hiç yalnız bırakmadın ya, asıl beni sen dünyanın en mutlu insanı yaptın."

"Çabucak iyileş! Senden tek istediğim bu... Bunun için benden istediğin her şeyi yapabilirim."

"Beni böyle kollarının arasında tut hep, hissedeyim seni."